

Forfatter: Stub, Ambrosius

Titel: Udrag fra Digte

Citation: Stub, Ambrosius: "Digte", i Stub, Ambrosius: *Digte*, Rosenkilde og Bagger, 1972, s. 19.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stub01val-shoot-idm140613725687216/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Digte

senere blev af ham, havde man ingen Kendskab til. Stubs usædvanlige Væsen har gjort et uudsletteligt Indtryk paa de mere satte Borgerfolk. Ikke mindst har hans Evne til at lave Vers vakt Opmærksomhed. Endnu erindredes i det ældre Slægled Stumper af hans Vers. Desværre er de ikke blevet noteret.

Virksomheden har utvivlsomt bragt Stub helt gode Indtægter, som ogsaa er kommet hans Familie tilgode. I den førnævnte Redegørelse siger han, at han adskillige Gange af sin højgunstige Patron »for et og andet at forrette« saavel til sin Hustrus som sit eget Ophold er blevet meget »genereux« aflagt.

Stillingen har dog ikke kunnet være tilfredsstillende for ham, først og fremmest fordi den hindrede ham i at være sammen med sin Familie. Sin Længsel efter denne har han givet Udtryk i et af sine smukkeste Digte: »Er mit Hiem end ey saa nær«, det eneste Digt, hvor han viser Varme og Følelse for sin Familie. Stub har haabet paa, at Juel vilde skaffe ham et Levebrød, der kunde gøre det muligt for ham at leve sammen med sin Familie. Han har formodentlig snarest tænkt paa et Degnekald. I den nævnte Redegørelse udtrykker han det saaledes: »da ingen, end ikke Malice og Misundelse Selv, med nogen føye skal kunne negte, det Jeg jo efter ald muelighed stræber engang at erlange det Brød, hvoraf min Hustrue og Jeg i Fremtiden stedse kunde have fælles Ophold ved eet og samme Bord, saa har Jeg fra den første gang Guds Forsyn insinuerede min Nødtørft i min Højgunstige Patrons Bevaagenhed, ey heller nogensinde været her paa Slottet uden i det ulastelige Haab, at, som Gud selv i Himlen hjælper ved Midler her paa Jorden, min Lykke og felles Fremtarv for mig og mine da engang kunde vaagne ved den Herre, hos hvilken dog saa mange Nødlidende, ja end og nogle u-taknemmelige Stakler har hentet det Brød og den Velstand, som de i denne Time saa ufornuftig pukker af«. Med de sidste Ord sigter han til Præsten, der havde klaget over ham. Lignende Tanker udtrykker

han i Foraarsarien »Den kiedsom Vinter gik sin gang«, hvor han med skønnere Ord end nogen anden dansk Digter skildrer det lyse danske Foraar, og – med yndefuld Rokokostaffage – det danske Ø-Landskab, og som man maa antage er skrevet paa Taasinge under Stubs første Periode hos Juel, da han endnu havde lyse Forhaabninger om en bedre Fremtid:

Gud kommer vist min Tarv ihu
Endnu
Han Rammer nok den rette Tiid
Da Himlen den skal blive bliid;
Jeg tør maaskee
Vel faa at see
Min Vinter blive til en Vaar
I Aar.

Fra samme Periode er ogsaa Digtet »Haab ikkuns! Haab kuns! bekymrede Hierte«, der er Oversættelse af et tysk Digt hos Sperontes (Scholze): Singende Muse an der Pleisse (1736), som Stub maa antages at have stiftet Bekendtskab med paa Valdemarsslot. Det anbringes af Barfod blandt de religiøse Digte (i hans to sidste Udgaver er det flyttet til »Oversættelser«), men der er intet religiøst deri. Digtet udtrykker ligesom de to nævnte Digte »Er mit Hiem end ey saa nær« og Foraarsarien hans Forhaabninger om en lysere Fremtid.

Blandt andre Digte, der er blevet til i denne Periode paa Taasinge, er det førnævnte Digt i Anledning af Løvenørns Bisættelse 12. Marts 1740. Følgeskrivelsen er dateret Taasinge 16. Marts 1740.¹

Fra samme Aar er det store smukke Sørgedigt over Christian Stockfleths første Hustru Adolphine Christine Rostgaard, Datter af den ovenfor nævnte Frederik Rostgaard, som Stockfleth havde

¹ Se Tillæg I.